

[Christmas Møller.]

UNRRA skal tiltrædes. Jeg kan oven i Købet her sige, at man havde jo for saa vidt ordnet Tingene i Forvejen. Det er ligetil, og der kan ikke være anden Stilling at tage.

Jeg er ikke uenig med den højtærede Udenrigsminister, naar han i sin Forelæggelsestale siger, at der er ydet en meget betydelig Hjælp fra dansk Side baade paa den ene og den anden Maade, og at vi kan fremhæve de Flygtninge, der er her i Landet, og den betydelige Udgift, det er for os at have dem. Men jeg vil skarpt understrege, at man kan ikke stille Problemet op, saaledes som det blev gjort, altsaa at det drejer sig enten om Nedsættelse af Rationer eller Import af Raastoffer, for Importen af Raastoffer er vi da enige om, at vi skal have — hvis vi kunde faa den. Jeg tror ogsaa, den højtærede Udenrigsminister vilde sige, det kunde aldrig falde ham ind at angribe sin tidligere Chef, Gesandten i London, eller skal jeg sige den aldeles fortrinlige Hjælper, som Grev Reventlow havde i London, Legationsraaden Hr. Gustav Rasmussen, som jo spillede en overordentlig Rolle i alle disse Ting, som var Næstkommanderende i Danish Military Mission og, hvis jeg maa have Lov til at sige det, spillede en større Rolle, end Næstkommanderende plejer at gøre, i hvert Fald paa disse Omraader. Jeg siger, at det kunde naturligvis ikke falde den højtærede Udenrigsminister ind ikke at hævde, at man i den Periode gjorde, hvad man kunde for at forklare disse Forhold, og gennem et helt Aar virkede den højtærede Udenrigsminister jo i den Stilling, saa det er ikke det, der er Spørgsmaalet. Det, der er Spørgsmaalet, er, om man mener, at det under de Forhold, vi nu engang har, ud over den frivillige Hjælp, vi har ydet, ud over den Hjælp, der ydes over for de fælles Vanskeligheder ved, at vi tager os af 210 000 Flygtninge, kunde være rimeligt i nogle Sommermaaneder at yde en yderligere Støtte.

Her hører jeg til dem — det kan der naturligvis være forskellige Anskuelse om —, som tror mere paa den statsorganiserede end paa den frivillige Hjælp, og jeg skal kun sige til den højtærede Udenrigsminister og Regeringen, at hvis man skulde komme til den Anskuelse, hvad jeg i og for sig haaber, at det vil være rimeligt og naturligt i de Maaneder, der er tilbage, inden næste Høst forhaabentlig bringer Bedring i Verden, at foretage Skridt til yderligere Hjelpeforanstaltninger — det vilde jo i øvrigt bevirke en Nedsættelse af vore Rationer, som den højtærede Finansminister vel ikke

vilde være saa forfærdelig utilfreds med, naar man tænker paa den Valutanød, har jeg vel næsten Lov til at sige, i hvilken den højtærede Finansminister befinder sig —, altsaa hvis den højtærede Regering skulde komme til den Anskuelse, at man skal gøre noget saadant som Afslutning paa hele den Hjelpegerning, som dette Forslag til Rigsdagsbeslutning er Udtryk for, og som vor humanitære Hjælp til Holland, Norge og andre Lande var Udtryk for, saa ved Regeringen altsaa, at den vil kunne finde et villigt Øre hos os.

Jeg anbefaler Forslaget til Rigsdagsbeslutning.

Nørlund: Den Form for Samarbejde mellem Nationer, som benyttes inden for UNRRA, er en af de mest betydningsfulde af de Samarbejdsformer, man hidtil har fundet, og de praktiske Resultater har ogsaa været af en saadan Art, at man absolut maa henvise til UNRRA som et af de bedste Eksempler paa et frugtbart Samarbejde mellem de sejrende Nationer. Det er i Sandhed uhyre Problemer, man staar overfor, og det, som virker opmuntrende, er, at man har taget fat paa disse Problemer i Solidaritetens Aand, og at man har gjort det paa den Maade, som vi i allerhøjeste Grad kan støtte, at man i Praksis har vist, at Demokratiets Sejr ogsaa betyder, at man gør noget for at hjælpe selve Folket i de nødstedte Lande.

Der er her i Dag blevet gjort Rede for selve den Organisationsform, som UNRRA har valgt. Det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch har draget Sammenligninger med De Forenede Nationers Organisation, og det kan jo være meget rimeligt, fordi det, der præger saavel den ene som den anden af disse Organisationer, netop er Bestræbelsen for at finde hinanden i et Samarbejde og finde frem til et fælles Grundlag — Erfaringerne fra UNRRA er jo netop i saa Henseende opmuntrende. Vi maa forstaa, at det Arbejde, der er sat i Gang, ikke kun udføres af en enkelt af De Forenede Nationer. Det er et Samarbejde, hvor alle Parter faktisk har været med, nogle mere finansielt, nogle mere organisatorisk, andre ved direkte praktisk Arbejde rundt omkring i de forskellige Lande. Idet jeg fuldstændig støtter Anerkendelsen af Englands Holdning i 1941, hvor man ikke ønskede at bøje sig, vil jeg samtidig understrege, at den Organisation, som det er Meningen vi skal træde ind i, netop er en Organisation af De Forenede Nationer, en Organisation, hvis Styrke er Samarbejde.